

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapi délelőtt
10-12 óra között,
Bolonya, Ester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhöz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1-10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirde-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérmentesen 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s. Ársa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppel Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

127. szám.

Brassó, Kedd, november 2-án.

II. évfolyam 1886.

A polgári kör ünnepe.

A „Brassói magyar polgári kör“ lélek-
emelő, szép ünnepélyt rendezett vasárnap. Fel-
avatta zászlóját; felavatta az első magyar nem-
zeti lobogót Brassóban, hogy hirdesse évszá-
zadokon keresztül a szent hazaszeretetet s hogy
„a munka nemesít.“

Lélekemelő volt az ünnepély s nagy hord-
erejű. Lélekemelő az a szép egyetértés, az az
őszinte barátság, melylyel magyarságunk azon
részt vett. Nagy horderejű, mert először — s
erre nagy súlyt fektetünk — az ünnepélyen
részt vett a legelső magyar ember: ő Felsége
a király.

Apostoli királyunk elfogadva a polgári
kör meghívását, megbizta főispán ur ő méltó-
ságát, hogy őt az ünnepélyen képviselje. Rend-
kívül nagy horderejű esemény ez. A király
elismerte ezzel a polgári kör hazafias műkö-
dését, hazafias érdemeit.

Az új zászlón ott az első szög a királyért.
De vesse jól emlékébe e kör azon gyönyörű
tényt, hogy ünnepén részt is vett a király.
Vesse emlékébe a magyarság s hagyja apáról
fiúra, nemzedékről nemzedékre, hogy a mikor
mi kibontottunk egy zászlót, az alatt hirde-
tendő késő időig a költő szavát:

»Hazádnak rendületlenül
Légy hive, oh magyar!«

akkor velünk s közöttünk volt nemzetünk s
hazánk atyja, a legalkotmányosabb uralkodó,
a mi dicső királyunk.

Nagy horderejű volt ez ünnepély, mert
alkalmat szolgáltatott arra, hogy a testvér-
nemzetiségek ismét közöttünk és velünk vol-
tak egyszer, hogy részt vegyenek a mi szép
ünnepünkön. S ha főlemelő, minden honfi-
szívet átható jelenség volt a király jelenléte:
tagadhatatlanul örvendetes volt az a jelenség,
hogy azon elemek, melyek oly ritkán találko-
znak, itt együtt voltak, emelendő diszt, fényét
ez ünnepélynek.

Ez ünnepély feltárta szemeink előtt a
multat; azon kort, midőn nemzet s király
meghasonlottak egymással, midőn a magyar
ember fájdalmas szívvel nélkülözött király
atyai szeretetét s nem volt hang, mely azt
mondotta volna, mit ma az egész nemzet büsz-
keséggel kiált: az első magyar ember a ki-

rály! — Ezen gyásznapok lezajlottak. A
multa a feledés fátyola borítva, nemzetet és
királyt őszinte szeretet, kölcsönös bizalom köt
össze.

De látni engedé ez ünnepély lelki szemek-
ink előtt a jövőt, midőn nem lesz e hazában
nemzetiségi kérdés. mikor senki sem fogja kér-
dezni: hogy imádod istenedet? mi az anya-
nyelvéd? — Látni véljük azon időt, s nem is
oly nagyon messze, midőn mindannyian, val-
lás és nemzetiségre való tekintet nélkül, iga-
zán, őszintén, valóban testvéreknek fogjuk egy-
mást érezni, testvérekül szeretni.

Látni véljük az időt, midőn fel fog hang-
zani mindnyájunk ajkáról a költő szava: „A
haza minden előtt!“ — midőn vállat váll-
hoz vetve, egy szívvel, egy lélekkel fogunk
egymás mellé sorakozni, ha kell, vért és éltet
áldozni a hazáért, mely anyánk, életünk.

Látni véljük az időt, midőn békén, egyet-
értéssel fogjuk munkálni társadalmi életünket;
midőn leomolnak az annyi évszázadon át fenn-
állott khinai falak; midőn ezen város falain
belül ledőlnek azon falak is, melyek ma még
elválasztanak minket egymástól, s lelki szemek-
ink előtt ott áll már egy palota, egy csarnok,
melyben együtt fog hangzani magyar, német
és román szó. E csarnok egy közös ka-
szinó.

A polgári kör ünnepélye oly diszes ün-
nepély, minőt e város magyarsága keveset je-
gyezhet fel. Egy édes emlékekkel több a sok
keserűség után.

Legyen ez ünnepély mindnyájunk édes
emléke. Legyen e siker bátorítás a polgári
körre a jövőre nézve is. Legyen e kört alkotó
iparosságnak megnyugtató, hogy a becsületes
munka méltánylást talál.

Haladjon a kör továbbra is a megkezdett
uton. Legyen fejlesztője a polgári erényeknek.
Legyen hathatós előmozdítója társadalmi éle-
tünknek s legyen mindenekfelett buzgó terjesz-
tője a magyar hazafiságnak. A magyarok is-
tene örködni fog felettünk, hogy erősödjék a
hon. A „Brassói magyar polgári kör“ pedig
addig éljen, míg a honnak él!

A zászlófelavatási ünnepély lefolyásáról
adjuk a következő tudósítást:

A felavatási ünnepély.

Délelőtt 10 órára volt jelezve az ünnepély, mind-
azonáltal a „Nro. 1.“ szálloda nagy terme már 9 óra-
kor zsufolásig megtelt. A karzatot választott hölgykö-
zönség foglalta el, alul városunk intelligenciája nem-
zetiségre való tekintet nélkül, oly szép számban, mint
azl ritkán találhatjuk együtt.

Pontban 10 órakor érkezett meg gróf Bethlen
András főispán ur ő méltósága, ki ez alkalomra jött
haza külön Nagy-Szebenből, — hogy az ünnepé-
lyen legfelsőbb megbízásból képviselje a királyt s kor-
mányt. Ő méltósága megjelenése még inkább föllelke-
sítette a közönséget.

A terembe már ember nem fért több, oly zsufolva volt, midőn fél 11 órakor fehér ruhás nászleá-
nyok seregétől kísérve s a közönség által tüntető lel-
kesedéssel fogadtatva, Nagy István elnök karján be-
lépett a zászlóanya, Folyovits Miklósné ő nagy-
sága. A zászlóanya megjelenése meglepő volt. Egész
alakja, megjelenése ama kis nászleányok közepette va-
lóban megigéző volt. Hasonlított egy istennőhöz, kit
angyalai vesznek körül. S a mikor elfoglalta helyét
a delői virágokból készített emelvényen, s a mint
ott két sort a nászleányok vették körül, olyan volt,
mint egy gyönyörű virágcsokor, melynek közepén ott
diszlik egy szép rózsza s körülötte szép nefelejtsek.

A zászlóanya megjelenésekor a zene a Rákóczy
hangjaira huzott. Majd a „Brassói magyar dalegyetel“
foglalta el a terem közepén lévő emelvényt, hogy meg-
hatóan, föllelkesítően énekelje el a himnust. Ugy szí-
vünkhez szólt a dal, hogy nem egyikünk akaratlanul
is belezengett, hogy:

»Isten áldd meg a magyart!«

Mikor elhangzott a dal s a megérdemelt tapsok
is végre elhallgattak, akkor lelkes éljenzésektől kísér-
ve, Koós Ferencz kir. tanácsos tanfelügyelő lépett
az emelvényre — mellette az összehajtott, diszes lo-
bogóval állott Veress György a zászlótartó — hogy
elmondja a felavatási beszédet. Koós Ferencz e be-
széde (melyet alább egész terjedelmében közlünk) az
ősz szónak egyik legsikerültebb, költői képekben gaz-
dag szónoklati műve s ha valaha, úgy e beszéddel
érdemelte ki a szünni nem akaró, lelkes tapsvihart.
Mikor a szónok reámutatott a lobogóra, az széthullott
s minden szem a lengő zászlóra irányult, hogy azt
megbámolja. — A zászló valóban szép is. Egyik ol-
dalan hatalmas cserkoszoru, melyen belül „1886.“ s
fölötte e jelige: „A munka nemesít“ áll, másik olda-
lán pedig „Brassói Magyar Polgári Kör.“ A zászlót
a közönség megjelenezte. — Mikor az ünnepi szónok
lelépett az emelvényről, oly szünni nem akaró taps-

A „BRASSÓ“ TÁRCZAJA.

Költő dala.

Mi a virágnak bűvös illat,
Mi a növénynek a virág,
Mi kék egen a báránnyelű,
Szép nyári este holdsugár;
Mi völgy ölen a csörgő csermely,
Árnyas erdőn lombsuttogás,
Mély tengeren a fénylő gyöngysor,
A melynek léte oly csodás!
Mi vérző szívnek pergő könyecsepp,
Fájó kebelnek a sohaj,
Hullott levél az ifju ágnak:
Költő szívének az a dall!

(Brassó, 1886. okt. 24.)

Mezey Emil.

A szegénység átka.

— Regény. —
Írta: Brankovics György.
(Folytatás).

X.

A váratlan vendég.

Ordasy Hermin és Loránt egybekelésének napja
már ki volt tűzve, sőt mi több, már csak napokvá-
lasztották el őket az örök frigy megkötésétől, midőn
az öreg Miklós báró, Herminnek atyja, nem tudni mi
okból, bizonytalan időre elhalasztotta az

Hermint atyjának ez elhatározása csak meglepte,
Lorántot azonban lehangolta s bosszantotta.

Szegény Loránt, ha tudta volna, hogy a két Or-
dasy ág egyesülése ellen Dallos Pista játszotta ki a
végzettszerű kockát! . . .

Pista jót akart, mint a Gondviselés, s hogy csa-
lódást s bajt szült, ép úgy mint néha a gondviselés,
az nem az ő hibája, az a jónak árnya.

A gyászoló Jutkától elbucsuzva, egyenesen a
számadó juhászgazdához állított be Pista, hogy nősü-
lési szándékát bejelentse s egy rendes lakás kijelölé-
sére főkérje. A számadó juhász épen különböző ro-
vásainak a rendezésével volt elfoglalva, midőn Pista
„Adjon Isten jó napot!“ kívánt a tengernyi ablakos
szobában s jövetele célját előadta.

— Az Ördög Panna leányát, azt a koldust —
tört ki a számadó juhászból a szó — feleségül aka-
rod venni? Ilyen bolondot csak részeg fővel lehet ki-
gondolni. Pista szógám, te ma becsíptél.

— Nem én, gazdám, — válaszolá Pista. — Az-
tán meg nem is leszünk ám olyan koldusok; van már
nekem nyolczvan megtakarított tallérom. Jutka meg-
takarékos, dolgos . . .

— S nem is olyan szegény! — vágott közbe a
konyhából belépő juhásznő, — csak te vedd el Pista,
jól jársz vele. Itt van a tulipános ládám fenekén egy
zseppes levelet, abban a leveletben száz tallér van s

az a száz tallér abban a pillanatban a Jutkáé, amint
az oltártól hazajött. Ezt a száz tallért akkor kapta
Ördög Panna . . .

— No, no, elég lesz a jóból, asszony! — veté
közbe a juhászgazda — a többi majd elmondja a le-
vél annak, a kinek szól. Én csak annyit mondok,
hogy megkapod te a falu legelső leányát is feleségül
s nem vagy ilyen-olyan törvénytelen leányra szorulva.
Hát jól gondold meg a dolgot.

— Már meggondoltam, gazdám.

— Elvégre is te veszed el, nem én, — fejezte
be a juhászgazda kedvetlenül, — de tanácsolom, jobb
lesz egyet aludni.

És Pista elment, de nem aludni, hanem Jutká-
hoz, hogy közölje vele a juhásznőtől hallottakat. Ut-
közben valóságos boszorkánytáncot járt Pista agyá-
ban a sok gondolat. A száz talléros levél, a juhász-
gazda titkolódzása, Jutka törvénytelen születése, László
báró kézforradása s Ördög Panna váratlan halála any-
nyira igénybe vette minden érzékét, hogy akkor tért
magához s a körötte lévő világba, midőn a »Remete«
kiszögellésénél, a mély utban Ordasy Miklós báró lo-
vába ütközött.

Pista megjed, mint a lopáson ért tolvaj, vagy
mint az álmából fölriasztott, a ki ébren is álma foly-
tatását látja.

Bocsanat, meltságoz bárdora — dadogá —

vihar fogadta, hogy akarva, nem akarva, kénytelen volt újból megjelenni a közönség előtt, mely őt újból lelkesen megéljenzte.

Most a zászlóánya lépett az emelvényre, hogy felavassa a diszes lobogót s felkösse arra a nehéz fehér atlasz szalagot, melynek egyik szalagján gyönyörű aranyhímzéssel áll a szép jelige: „*Munkára fel — ne vesztegelj!*” a másikon: „*Folyovits Miklósné.*”

Szünni nem akaró tapsvihar következett, mire megkezdődött a szögek beverése. Bíró Sándor rendező bizottsági elnök olvasta a neveket, oly sorrendben, a mint az illetők rangfokozatban egymásután következtek.

Az első szöveget gróf Bethlen András főispán ur ütötte be ő cs. kir. apostoli felsége, a király nevében. Mikor szeretett főispánunk az emelvényre lépett, oly zajos tapsvihar támadt, hogy alig juthatott szóhoz. S mikor szavait elvégezte, háromszoros éljen hangzott fel s a közönség felállott helyéről. A tisztelet jele ez az uralkodó iránt, de a lángoló szeretet, a ragaszkodás jele a főispán ur személye iránt, a ki meggyénkben osztatlan szeretetnek és tiszteletnek örvend. —

A szögek beverését térszúke miatt csak jövő számunkban közölhetjük.

A szögbeverés után ismét a mi kitűnő és megbecsülhetetlen dalegyletünk foglalta el az emelvényt, hogy lángra gyujtsa a kebleket, midőn a lobogó alatt legelőször zengi a dalt:

„Hazádnak rendületlenül
Légy hiye óh magyar!”

Még Nagy István kör-elnök köszönte meg rövid, zamatos beszéddel a vendégek oly szép részvétét s azután a közönség elhagyta a termet a zászlóánya és főispán lelkes éljeneztetésével és kellemesen töltött nap érzetével gazdagabban.

Sok ily ünnepet magyarságunknak!

Az estély.

Este 8 órára ismét megteltek a Nr. 1. szálloda összes termei. Ismét válogatott, diszes közönség gyűlt egybe, hogy jelen legyen azon diszes, szépen sikerült hangversenyen, melyet a kör ez ünnepnap emlékére rendezett.

A terem zsufolva volt s a vendégek között ott volt Dr. Haller Károly egyetemi tanár s az E. M. K. A. érdemdus alelnöke Kolozsvárról; Brennerberg Ferencz polgármester, Hiemesch Ferencz városkapitány stb. stb. Mintegy kilencz órakor kezdődött a hangverseny, melyet a városi zenekar vezetett be egy Rákóczy variációval. A nyolcz pontból álló műsor mindegyike kitűnően, fényesen sikerült s valóban nem tudjuk, mit s kit emeljünk ki inkább, vajjon a dalegylet lelkes, zamatos énekét, avagy Adler k. a. s Bíró Sándor szép duettjét, avagy a női kar átszellemlő dalát, melyet ismételni kellett, avagy a czitera szívéhez szóló hangjait, vagy pedig Schmidt Mari k. a. gyújtó, háromszor ismételt dalait! Nehéz szerepe a kritikusnak, mikor ily, minden tekintetben sikerült dalestélyt kell bíráltni. Nem is bírálunk, mert nem tudjuk, kiről mondjunk szebbet, kiről jobbat. Azért csak megjegyezzük, hogy művészi tekintetben a hangverseny kívánni valót sem hagyott hátra, mindegyik közreműködő brillírozott, a minek érdeme Frank s Jaschik karnagyoké.

Mikor 11 óra után a zenei résznek vége volt,

nem vettem észre, nem hallottam a ló dobogását, mert hát nagyon el voltam merülve. Epen a kastélyba siettem s meg akartam mondani a báró urnak, hogy László ur nem halt meg Oroszországban, hanem él; én láttam és beszéltem is vele. Nagyon megöregedett s nagyon hasonlít a méltóságos urhoz. . . . Csak ezt akartam elmondani.

A báró remegő kezei közül kiesett a gyeplő; meredt szemekkel nézett Pistára s nagy időbe került, míg száját mozgásba hozhatta.

— Te láttad őt? — kérdé végre.

— Igen, a maga valóságában! — felelé Pista s szóról-szóra elmondotta az általunk már ismert találkozás lefolyását. — Nem akartam a dolgot — fejezte be Pista — a méltóságos uron kívül senkinek sem elmondani.

— Jól van, jól, — szakítá őt félbe a báró — derék ember vagy, apád is becsületes szolgám volt; ezt az öt aranyat tehát nem azért adom, hogy hallgass, hanem hogy vig lakodalmat csaphass, s kívánom légy boldog Ördög Panna leányával: Jutkávall!

A mig az utolsó szót különös hangsúlylyal mondta ki a báró, sarkantyujával a hozzá illő paripának értésére adta, hogy indulhat, s a következő pillanatban lehorgasztott fővel haladtak tovább mind a ketten.

(Folytatása következik.)

a közönség egy része visszavonult a kis u. n. Magdolna-terembe, míg más része, a szépnem s könnyű fiatalság, hódolt Terpsychorenak.

A szépnem is oly diszesen volt képviselve, mint ritkán. Ennyi szép nőt valóban rég láttunk együtt. A zászlóánya körül, ki most is kitűnően, hódítólag nézett ki, egész kis kör alakult.

Mig a fiatalság csak úgy járta a tánczot, benn a kis teremben kellemes és kedélyes bankette volt. Az első felköszöntőt, szokott szónoki hévvel, Koós Ferencz kir. tanácsos tartotta a királyra, a ki ma legkegyelmesebben részt venni méltóztatott ünnepünkön. Mikor a zászlóánya a teremben megjelent, Bíró Sándor igen szép felköszöntőben emelte reá poharát, ki az ünnepélyen a király után fődíszünk volt.

Lemhényi Zsigmond őszinte szívből jövő, egyszerű szavakkal a zászló megteremtőjét, atyját, a polgári kör derek s áldozatkész igazgatóját, Papp Ferenczet élteté. Dr. Weisz Ignác kiemelve, hogy a király jelenléte mellett méltó disze volt a társnemzetiségek képviselőinek jelenléte, a kikre emeli poharát. Baráczy Sándor szép beszédben méltatva dr. Haller Károly hervadhatatlan érdemeit haza és nemzet körül, reá emelte poharát. Rombauer Emil kapcsában Baráczy szavainak azon férfiut élteté, ki a mi kultúrőrkvéseink legbátrabb harczosa, vezetőnk s ez Koós Ferencz. Dr. Haller Károly a polgári kör elnökének hokros érdemeit, önzetlen áldozatkészségét emelve ki, Nagy Istvánra emelte poharát. Lemhényi Zsigmond szép szavakban Brennerberg Ferencz polgármesterre köszöntött, a ki felülállva nemzetiségű elfoglaltságon a város jó atyja. Józsa Mihály eddig tőle nem hallott ékes szavakkal a polgári körrel, társadalmunk e fontos tényezőjének felvirágzására emelte poharát.

Körülbelül éjfél utáni egy óra volt, mikor e társaság szétszözlött, de a zene hangjai huzták, a fiatalság járta kivilágos-kivirradtig.

Felavató beszéd.

Uartotta a „Brassói magyar polgári kör» zászlófelavatási ünnepélyén 1886. október 31-én Koós Ferencz.

Mélyen tisztelt gyülekezet!

A brassói 15 éves magyar polgári kör zászlófelavatásának hazafias ünnepére gyűltünk ma ide össze ebbe a terembe, mely rövid három év alatt másodszor lett tanuja magyar zászlófelavatási ünnepélyünknek. Engemet ért ez uttal is a kör ama megtisztelő bizalma, hogy tolmácsoljam a kör örömét, melyet ezen diszes nemzeti lobogó megszerzése és felavatása felett a mai napon annak minden egyes tagja, sőt minden igaz magyar hazafias szív érez. Készséggel engedtem a felszólításnak, mint a melynek teljesítése reám nézve, ki szerencsés vagyok a körnek tiszteletbeli tagja lenni belém helyezett újabb bizalom nemcsak újabb megtisztelés, de legkedvesebb polgári szent kötelesség is.

Több éve már, hogy készült e kör a mai ünnepélyre, több éve, hogy gyűjtögették e lobogóra az önkéntes adományokat. A kör minden egyes tagja önként, tiszta szívből meghozta e czélra hazafias áldozatát, s mert a tagok nem dús gazdag emberek, hanem két kezök munkája után élő, családos honpolgárok: annál lélekemelőbbé, annál szívrehatóbbá teszi ennek tudása mai zászlófelavatási ünnepélyünket.

A legszentebb érzelem, a munka által megszentelt legszentebb haza-szeretet nyilvánul ma itt, e nemzeti lobogóban. Az az érzelem nyert itt ma kifejezést, a mi nélkül én a magyart még képzelni sem tudom s melyet ez egyszerű, de oly szép vonásokban fejez ki halhatatlan emlékü Petőfink:

„Tied hazám e szív, e lélek,
Kit szeretnék, ha téged nem szeretnék!”

De még tiszteltetebbé válik ez ünnepély előttünk, ha meggondoljuk, hogy olyan időben valósitották meg e körnek lelkes tagjai rég óta táplált hazafias érzelmüket, melyet az iparra, kereskedelemre nézve kedvezőnek nem mondhatunk. Midőn a legnagyobb takarékosagra van utalva városunk minden polgára, hogy családját fenntarthassa és e város a haza által rárótt polgári kötelességeket osszeroskadás nélkül elhordozhassa, tisztelet azon honpolgároknak, kik ilyen nehéz időben tanusítják a legtisztább hazaszeretetét; kik nem tartanak a római világpolgárral, mondván: „Ott van a hazám, a hol jól van dolgom”, hanem épen akkor ragaszkodnak legerősebben, leghivebben az ősök vére által megszentelt haza göröngyeihez, midőn annak minden honfi karjára legnagyobb szükség van. Ebben látom én mai hazafias ünnepélyünknek leglélekemelőbb, legszívrehatóbb jellemvonást és honfiúi örömmel telt szívvel mondom: Tisztelet a magyar polgári kör tagjainak, kik a haza színeiből készített lobogójukra a legnehezebb napokban választották és tüzték ezt a jelmondatot eserkoszoruba, az

erő és kitartás e jelképébe foglalva: „A munka nem esít.”

Életemben ma az ötödik zászlófelavatási ünnepélyen vagyok szerencsés hazafiainak örömmérzelmeit tolmácsolni. Feledhetetlen előttem ama négy ünnepély is s életem szép emlékei közé tartoznak; de legemlékezetesebb leendő ez az ötödik s valószínű, hogy az utolsó is, mert megragadó s megható szívhez és észhez szóló, ennek jelmondata: „A munka nem esít.” Tehát nem átok, mely földi életünkön át büntetésül reánk sulyosodik, melynek terhétől csak a halál mentendene meg...

Bizonyos, hogy a nemes leveleket sem osztogatták ingyen a mult időkben az ugynevezett kiváltságos osztályoknak. Életet és vért kellett áldozni a hon védelmében azok megszerzéseért s ennek tudása tisztelteti velünk még ma is a volt nemesek érdemes utódait.

De bár a legszentebb kötelességnek, a honvédelemben, az élet és vagyon feláldozásának kitüntető jutalma volt is a píról a nemesi osztályba való felvétel, mégis csak egy része volt a honvédelem azon sokféle kötelességeknak, melylyel a honpolgárok hazájoknak tartoznak s ennek felvirágzását munkálják. A mult időkben épen azon idők harczaiassága miatt nem értették, nem látták be, hogy sok, nagyon sok kötelesség, sok munka van még olyan a honvédelemben kívül, mely épen ugy érdemesít a kitüntetésre a nemes levélre, mint maga a honvédelem.

A földmivelő, az iparos, a kereskedő, a hivatali, tanítói és más pályákon működők, ép olyan lényeges, olyan nélkülözhetetlen tényezői a hazának s az általuk teljesített munka ép oly hasznos, ép ugy nemesít, mint a honvédelem dicső munkája. A sokak által dicsért s némelyek által talán visszasóvárgott mult időkben a kasztrendszer volt az országok fejlődésének, előhaladásának megkötő nyűge, békéje. Mindenik kaszt csak saját magának élt, magáért küzdött, mindenik önmagát tartotta a legfontosabbnak s egymás ellen a közös haza végrontására nem egyszer élet-halál belháborút vívtak s ha valamiben megegyeztek, ez az volt, hogy a munka a parasztnak és polgárnak való, de nemeshez, főurhoz illetlen, lealázó foglalkozás.

Nemzetünk a honfoglaláskor nem ismerte e kasztrendszert. Szabad volt annak minden tagja még abban a hős korszakban is, melyről Petőfi sóhajtván mondá:

„Ti egykor Európa homlokán tomboltatok.”

De erre csakhamar bekövetkezett az az idő, midőn a Lech parti szörnyű veszteség Európa homlokáról hazautasította s a keresztyénség felvételére indította tüzesvérű pogányőseinket s midőn a keresztyénség felvétele mellett europailag kellett szervezni az országot is. E szervezet pedig az Európában akkor fennálló rendi alkotmány keretében történhetett. Azonban hogy mily nehezen szokott hozzá az addig minden tagjában szabad nemzet e kasztrendszerhez, tanusítják ama számos pogánylázadások, pártütések, pártvillongások és trónfelforgató események, melyekkel nemzetünk történetének első keresztyénkorszakában minden lapon találkozunk.

Ama rendi alkotmány, melyhez tartozott, kerített városokban lakó czéhekbe sorozott, többnyire német polgári elem is, fennállott egész 1848-ig, midőn nemzetünk ismét lobogójára tűzte a szabadság, egyenlőség és testvériség jelszavait, midőn ismét szabad lett minden fia a hazának.

A mohi pusztán vívott s elvesztett élet-halál harcz, a kegyetlen Dózsa-féle pórlázadás, a rendek viszálykodása által előidézett nagy nemzeti temető: Mohács és annyi és oly számtalan vérmező, melyeken még a fű is honfiak véréből táplálkozik, megtanították nemzetünket, hogy valamint hazát csak szabad nemzet szerezhet; ugy szabad hazát is csak szabad nemzet bírhat és tarthat meg.

„Rabok legyünk, vagy szabadok?” Ezt kérdezte nemzetétől 1848-ban a vértanu költő. A nemzet a rabság helyett a szabadságot választotta s szabad is fog lenni mindaddig, a mig e háromszinű nemzeti lobogó alatt királyához, hazájához és alkotmányos szabadságához rendületlen hűséggel viseltetik.

Szabad a verseny minden téren a nemzet minden egyes tagja számára. Nem alacsonyít le többé senkit a munka, az ipari foglalkozás, sőt fölemel, kitüntet és megnesesít, mert a munka az ipar, egyesek s általuk a haza számára anyagi jobblétet, szellemi előhaladást és polgári szabadságot biztosítanak.

Nem a családfák hosszú sora, hanem az egyéni munkásság mérve szerint osztja ma a társadalom a kitüntető elismerést. Tudománynyal, műveltséggel, izléssel párosult munkával szerzik ma a legszebb nemesleveleket. A kiállításokon szerzett érem ép oly

szépen ékesíti a gazda, az iparos polgár kebelét, mint a vérmezőn szerzett kereszt a hős katonáét. Az ugyanazon szerzett dicsérő diszoklevél olyan szép nemeslevél, melyet a gazda, az iparos aranykeretbe foglalva, szobája falára nemes önézzettel kitűzhet.

Nem rang, nem hivatali magas állás, hanem az az ebben kifejtett tanusított közhasznú munka adja meg az egyén becsértékét. Mindenkit annyira becsül a társadalom, a mennyire azt nem nagy emlékü ősöktől való származása, hanem esze, szíve, tudománya és közszolgálatát által megérdemelte.

A földész ekeszarva, az iparos szerszáma, a hivatalnok, az író tolla, a tanító tankönyve, a katona kardja, szuronya, a honleány jóltevő keze, és résztvevő könyűje, a haza szolgálatában ma egyenértékűek.

Nem szólunk többé lealázó göggel így a földműveshez: „Jól készítsd paraszt az utat!” Nem, mert az ipar és kereskedés ezen közvetítő eszközeit, melyek mint testünkben vér és vizerek a haza szívéből ki s oda ismét visszafutnak, ma már közösen építjük. Nem, mert a szép Magyarország közös tulajdonunk és mi mindannyian derűben és borúban annak e három színű lobogó alatt egyenlő hű fiai vagyunk.

Ezen három színű nemzeti lobogó az a szent jelvény, melyről, mint a megváltás ígéje, így szól e két szóban mi hozzánk: „A munka nemesít,” s ezzel a ker. vallás intése is összhangzik: „Munkálkodjátok mig nappal van!”

E jelvény alá, e lobogó alá esküdjék fel minden magyar iparos polgára városunknak. Mint egy közös édes anyának, a szép Magyarországnak hű fiai, miveltséggel párosult munkával emeljék itt e hon véghatárán a magyar nemzet szép hírnevét. Mert miveltség és munka az a két nagy hatalom, melyek fel-emelik és fentartják a nemzeteket; enélkül az óriási versenyben mulhatlanul elbuknak.

Egygyel megint több városunkban a nemzeti lobogó és mi ezt nem kicsinyeljük, sőt újabb diadalnak tekintjük. Lépésről-lépésre hódít az alkotmányos szabadság. Sorakoznak a hazafiak a legszentebb eszme, a magyar állam eszme háromszínű lobogója alá. A veres, fehér, zöld színű lobogó munkára hívja fel a brassói iparos polgárokat és jutalmul ígéri nekik a tiszta erkölcsöt, a tudományt, a szív és lélek ez örök kincseit, a családi boldogságot és polgári függetlenséget. Verseny a munkában és győzzön a jobb!

A korlátok lehullottak, a kiváltságok kora lejárt. Fel a munkára, rajta, rajta előre és én a versenyterén nem félttem a brassói magyar iparosokat. Zárt falak között, nagy királyaink által adományozott kiváltságok védszanczai megett fejtett századokon át nagygyá, terjedt Brassó város ipara s ez a viharos időkben leli magyarázatát. A kőfalak leomlottak, kapui eltűntek, a czehek kiváltságos levelei elsárgultak. A szabadság szelleme fujta el mindeniket. „Szabad ipar, szabad államban.” Ez a jelszó. Ki nem tanul, hátra marad s veszve van. Ki tanul, előre törekszik, azé a diadal. Én a népnek, nemzetek versenyfutásában nem félttem a magyar nemzetet, nem félttem a magyar iparosokat.

Ha a mai nehéz napokban hazafias kitartó, egyetértő, munkás, erkölcsös, vallásos és takarékos a brassói magyar iparos polgárság, amint az is, — csak bizalmát ne veszítse el egy jobb jövő iránt, s el kell jönni a jobb jövőnek. Csak tanuljon a brassói iparos ifjuság és polgárság, csak azon legyen, hogy a tudatlanság sötét éjszakájában közülök egy is el ne vesszen; csak ragadja meg azon intézeteket, a melyeket hazánk kormánya oly tetemes áldozatokkal állított és fenntart: s a jobb jövő csak idő kérdése lesz. Iskoláztatni az iparos ifjuság minden tagját, hogy tanuljon meg értelemmel, számítással, izléssel dolgozni, hogy részesüljön kellő műveltségben, társadalmi finomságban s akkor tapasztalni fogjuk, hogy a szép jelmondat, mely e diszes lobogót ékesíti, nem lesz pusztá hang, hanem tiszta szent igazság, mert a munka csak műveltséggel, izléssel, a szív és lélek drága kincseivel ékesítve, válik az ember nemesítő eszközévé. Dolgozni a rabszolga, a jobbágy is dolgozott eleget; de nemesebbé, jobbá általa nem tett, sőt baromi állapotba süllyedtek. Mit ért, hogy az egyiptomi piramisok egekbe értek de a nép, mely azokat építette rabszolgaságban nyögött s a földszínéről elveszett! Meg vagyok győződve, hogy a brassói magyar polgárság is úgy fogta fel e lobogó missióját és az erre tűzött jelmondatot mint én. Azért áldozott a lobogóért, azért tartja fenn áldozatok árán 15 év óta ezt a polgári kört, hogy itt szívét, lelkét mivelve, folytassa odahaza azt a munkát, mely meg nemesíti az embert.

Ily értelemben adom vissza e diszes nemzeti lobogót annak a nemes polgári körnek, a mely annak felavatási ünnepén érzelmei tolmácsolásával engemet

tisztelt meg. Lengjen tehát büszkén és magasan e lobogó nemesítő munka nevében, a kör falai között, e város utcáin és határain végtelen időkig.

Legyen élő tanubizonysága századokon át a most élő brassói magyar iparos polgárság hazafias munkaszerető érzületének. Istenért, kié a dicsőség, királyért, a ki a legelső magyar ember, hazáért, melyen kívül számunkra nincsen hely, városunkért, melynek hű polgárai vagyunk, magyar polgári körünkért, mely minket testvéresít, lengjen e háromszínű lobogó századokra át s hirdesse a késő utódok előtt is, hogy élt egykor Brassó városában olyan magyar polgárság, melynek a legnehezebb időkben „Hiszek egy”-je, „Credója” ez volt: „A munka nemesít,” s kövesse ennek lelkesítő példaadását.

Helyi és vidéki hírek.

Halottak napja. A halottak napja előestéjén ismét a kegyelet szép jelét róttá le a közönség a holtak iránt. A rom. kath. temetőben fényes világítás volt. Gazdag és szegény egyaránt sietett leróni a kegyelet adóját a drága elhunytak iránt. Fény és szegénység egymás mellett foglaltak helyet, mert hisz a halálban egyenlők vagyunk. Memento mori!

Gróf Bethlen András főispán ur ő méltósága a vasárnap reggeli vonattal városunkba érkezett, hogy részt vegyen a polgári kör zászlófelavatási ünnepén. Ő méltósága tegnap este azonban visszautazott már Szébenbe.

Horváth Mihály főispán is fogarásról vasárnap este városunkba érkezett. Ő méltósága hétfőn itt időzött s csak este a vonattal utazott birtokaira.

Dr. Haller Károly egyetemi tanár s az „Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület” érdemekben dús alelnöke szombat estétől tegnap esteig városunkban volt. Ő nagysága vasárnap részt vett a polgári kör zászlófelavatási ünnepén, valamint este a hangversenyen is, — majd megtekintette hétfőn reggel a kisdédóvó intézetet, — tett néhány látogatást s délután még a Hétfaluba is ellátogatott.

Tisztelgés. A brassói kereskedelmi és ipar-egylet küldöttsége tegnap d. e. tisztelt Gróf Bethlen András főispán ur ő méltóságánál, hogy átadja neki tiszteletbeli tagsági diszokmányát. A küldöttség vezetője Sztérényi József titkár volt. Ő méltósága igen ssívelyesen fogadta a küldöttséget, elismerését fejezte ki az egylet működése iránt biztosítva azt további jóindulatáról s kérte a küldöttséget, adja át köszönetét s üdvözlét az egylet tagjainak.

Kinevezés. Az igazságügyminiszter kinevezte **Dávid Benő** fogházfelügyelőt a kolozsvári javító intézethez gondnokká. A menyire örvendünk ezen derék polgártársunk előléptetésén, olyannyira sajnáljuk távozását, mert benne a magyarság egy igen tevékeny, szorgalmas tagját veszti el.

Dalestély. Helybeli magyar „Dalegyletünk” folyó hó 6-án szombaton a Nro. 1. nagy termében táncczal egybekötött estélyt rendez, melyre előzetesen is felhívjuk műértő közönségünk figyelmét. Ez alkalommal veszen búcsut az európaihírű tilinkó művész Nagy Jakab ur is városunktól egy pár általa szerzett műdarab előadásával. Jövő számunkban adni fogjuk a teljes műsort.

Gyűlés. Az országos középiskolai tanáregyesület brassói köre első rendes havi gyűlését, szombaton, november hó 6-án d. u. 4 órakor tartja meg a szokott helyiségében. (Cserge piac, főreáliskola). Az ülés tárgya: „A család és iskola közötti érintkezésről.” Mint előadók Rombauer Emil és Orbán Ferencz működnek. Miről a kör rendes tagjai ez uton is értesítenek. A gyűlés nyilvános s az érdeklődő vendégeket — a kör mindig szívesen látja. —

„Na so was!” című társaschikkünket a „Kr. Ztg.” szerkesztősege tegnapi számában egy német színész tollának tulajdonítja. „Csak sasok nemzenek sasokat” és ilyest a beszámíthatatlan tudatlanság mellett csakis a roszakarat és erőszakolt félremagyarázás szülhet. Tárezánk magyar körökben a legnagyobb tetszést szülte és némelyek azonnal rá ismertek a tárcza írójára. Miután azonban a „Kr. Ztg.” ártatlan és elmés tárczáért Dorn igazgató uron és személyzetén akarja magát meghosszolni, kijelentjük, hogy a tárczát nem színész, hanem egy a színészekről egészen távol álló, egészséges humoráról és elmés tolláról t. olvasóink előtt igen jól ismert egyik tárczázónk írta, ki a „Kr. Ztg.”-nak ez uton azt üzeni tegnapi közleményérn, hogy: „ejnye be jó!”

Zene. A „Kronstädter Männer-Gesangverein” szombaton adta ez idényben első dalestélyét, nagy közön-

ség jelenlétében. Csak gyakran elmondottakat kellene ismételnünk ha e kitűnő hanganyaggal bíró egylet működését, mely oly kiváló, az eredményt eleve is biztosító két karnagy: Brandner A. és Frank L. karnagyok vezetése alatt mind jobban a zenei tökéletesedés útján haladva, élvezetes és elismerésre méltó productioival gyönyörködteti a hallgatóságot, — ha ez egyletnek szombati hangversenyét behatóbban akarnók méltányolni. Legyen elég annak jelzése, hogy kitűnően betanított karai a megszokott praecizitással, hangszínezéssel gondos előadással ez alkalommal sem tévesztették el hatásukat. A férfikar Silchertől Engelberg-től, Veittől, Bruchtól énekelt válogatott szép karokat, míg a nőikar Jüngstnek két háromszólamu dalban remekelt. Nentwichnek „Heinzelmannchen” c. polkája (vegyeskorru) derűlten zárta be a műsort. A solikat Hiemesch Ida k. a. Stenner Fr. és Hinz E. urak énekeltek. Mind a három sokkal előnyösebben ismert a brassói zeneéletben, sem hogy ez alkalommal is dicséretre méltó szereplésük bővebb méltatásra szorulna. Szívesen fogadott változatosságot hozott a programmba Thiele J., a városi zenekar első fuvolása Poppnak Abt ismert dala fölötti „Gute Nacht du mein herziges Kind” hangversenydarabnak virtuoz előadása által.

Német színház. Vasárnap: „Er und sein Spezi” Életkép 3 szakaszban, Findeisen-Zapperttől. A bécsi vasárnapi közönség mulattatására készült darab nem téveszté el itt sem hatását. Ugy az egyes komikus situációk, valamint a közbeszótt coupletek derűl hangulatba hozták a néző közönséget, mely gyakori tapsal adott kifejezést tetszésének. A darab alakjai s nyelvezete Bécsre vallanak. A szereplők mai is sikeresen feleltek meg feladatuknak. Különösen kiemelendők Bocka ur, Walter, a mindenki irányában nyers modoru, faragatlan s indulatos mesterember szerepében. Mindenben ellentétje az ő nyugadt természetű barátja, bécsiesen spezi-je, Eckig a gombkötőmester, Lignori ur, kivel minden pillanatban s minden igaz ok nélkül meghasonlik, s kit ismételten házából kiutasít, hogy rövid idő múlva ismét magához keresse. Kitűnően alakítja Knaak ur a bécsi iparos inas szerepét, s Nadler ur a pénzes, számító s a mellett eltasztó külsejű aglegényt. A két férfi-szerelmet: Majer mérnököt és Loose könyvvivőt Rosen és Deutschinger urak személyesíték szokott könnyed játékkal. A női szereplők közül úgy Leuchert k. a. valamint Erna és Dornstein kisasszonyok kiváltak. Nagy tetszésben részesültek a Lignori és Knaak urak, és Lenclart k. a. által előadott Coupletek. Közé a brassói viszonyokra is czélzó.

Tanügy. A brassómegyei tanító testület évi közgyűlése november hó 4-én d. e. 8 órától kezdőleg Brassóban a polgári fiúiskola (Nap) helyiségében fog megtartani. A gyűlés tárgyai: 1. Elnöki megnyitás; 2. titkári jelentés; 3. jelentések a pénztéről, alapokról és könyvtárról; 4. értekezés: „Az olvasókönyvek használásának módja” Veres Sándor felső népiskolai igazgató által; 5. A pozsonyi tanító egylet malaszkaik járásának „Az iskolai zászlóaljok szervezése” tárgyában tett felhívásának ismertetése Nagy Gyula brassói áll. tanító által; 6. „A posta takarékpénztárnak” ismertetési Veres Sándor; 7. Veres Sándor által írt „A földrajz alapfogalmai kapcsolatban, Brassómegye földrajzával” című munkát ismertetési Spaller József róm. kath. tanító; 8. A választmány előterjesztése a Csere alapra vonatkozó további eljárás iránt; 9. indítványok; 10. a választmány megújítása.

A földrajz alapfogalmai kapcsolatban Brassómegye földrajzával. Az elemi népiskola III. osztályában leendő használatra tanítók számára a brassómegyei hiv. tanítótestület megbízásából és-adatai nyomán összeállította Veres Sándor áll. felső népiskolai igazgató. Brassó. Nyomatott Römer és Kamnernél, 1886. Kapható Altstädter Antal könyvkereskedésében, Brassóban. Ára kemény kötésben 50 kr.

Búcsu. A számos éveken át Nagy-Szebenben székel s rövid idő óta Kolozsvára áthelyezett m. k. kintári csügyszség tegnap este vett rzékeny baráti búcsut az itteni magyar közönség által, számára „A római császár” egyik szép ebédli termében rendezett társas-vacsora alka'mával. Az ügyészség főnöke Csej-tey, valamint Gruber és Podhajszky alügyészekén valóban meglátszott az ugynevezett „nehéz megváltás.”

Brassai piaci árfolyam

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1886. október hó 21-én.

Római papírpénz	20 frankos	8.50 vétel	8.52 eladás
ezüstpénz	a 20	8.45	8.50
Napoleon d'or (aranypénz)		9.88	9.90
Török lira		11.26	11.28
Arany		5.86	5.88
Orosz papírrubel		1.17—	1.18—

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Sztérényi József

H I R D E T M É N Y E K.

Szám 6833./1886.

Hirdetmény.

Minthogy minden évben a Schwarzenberg-Grüner herceg-féle alapítvány jövedelmének egy része erre jogosult kiszolgált katona személyeknek a hajdani brassói kerületből őrmestertől lefelé, kik az ezen alapítványból való részesítésre igényt tartani vélnek — felhivatnak, segély iránti folyamodványaikat folyó évi november hó 10-éig ezen hivatalhoz bizonyosan beadni, mivel későbbben beérkező folyamodványok visszautasíthatnak.

Brassó, 1886. október 14.
(513) 1—3 **A városkapitányság.**

363.—1886.

Árverési hirdetmény.

A brassói kir. járásbírósi végrehajtó részéről közhírré tétetik, miszerint a brassói kir. járásbírósnak 7139. 1886. számú végzés folytán *Margineanu Simon és társa* ellen 297 frt 80 kr tőke s járulékaik erejéig dr. *Lemény Miklós* részére bírósággal lefoglalt több rendbeli ingóságok jelesül követelések 1851 frt 62 kr becsértékben Brassó helységben a kir. törvényszéknek telekkönyvi iroda helyiségében f. é. november hó 5-ik napján délután 3 órakor a legtöbbet ígérőnek készpénz fizetés mellett nyilvános árverés útján el fognak adatni.

Brassó, 1886. évi október 21.
Langer Ede,
kir. bír. végrehajtó.
(518) 1 1

Szám 11941./1886.

Hirdetmény.

Alólírt városi tanács részéről ezennel köztudomásra hozatik, miszerint Brassó városának bevétele és kiadása iránti költségvetési előirányzata az 1887. évre a hozzá tartozó számadásokkal együtt az 1886. évi XXII. törv.-czikk 125. §-a értelmében a polgármesteri hivatalban alsónagy-utca 519^a szám alatt közszemlére 15 napon át kitétetvén s hogy mindenik községi adófizetőnek szabadságban áll netaláni észrevételeit folyó évi november hó 14-ikéig alólírt városi tanácsnál átnyújtani.

Brassó, 1886. évi október hó 27.
(520) 1—3 **A városi tanács.**

172.—1886.

Árverési hirdetmény.

A brassói kir. járásbírósi végrehajtó részéről közhírré tétetik, miszerint a brassói kir. járásbírósnak 6262./1886. számú végzés folytán *Margineanu Simon hagyatéka* 127 frt. 54 kr tőke s járulékaik erejéig *Lemény János* részére bírósággal lefoglalt több rendbeli ingóságok jelesül követelések 465 frt. 30 kr. becsértékben Brassó helységben a kir. törvényszéknek telekkönyvi iroda helyiségében f. é. november hó 6-ik napján 3 órakor délután a legtöbbet ígérőnek készpénz fizetés mellett nyilvános árverés útján el fognak adatni.

Brassó, 1886. október hó 22-én.
Langer Ede,
kir. bír. végrehajtó.
(519) 1—1

Sz. 1461—1886 telekkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A közhalmi kir. járásbírósi hatóság közhírré teszi, hogy a volt közhalmi székelyi nyugalom végrehajtónak *Fratzila Anna* hagyatéka és *Sztojkan János* végrehajtást szenvedő elleni 60 frt 57 kr tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a közhalmi kir. járásbírósi területén lévő *Sána* községben és határában fekvő a sónai 283 számú telekjegyzőkönyvben A+551, 552, 733, 957, 1683, 1810, 2378a, 3149, 4024, 4516, 5688, 5981, 6285, 7361, 7395, 7669, 8512, 8565, 9254, 9389, 9793,

9805, 9808, 9863, 9971, 10306, 10787, 11981/1, 11088, 11232, 11828, 12239, 12565, 12842, 13931, 14406, 14586, 15015, 15071, 15431, 15432, 16652, 16797, 17050, 17101, 17215, 17653, 17994, 18746, 19073, 19325, 20082, 20778, 20780, 20851, 22096, 22339, 22389, 22609, 22612, 23690, 23915 hr. számok alatt foglalt ingatlanokra, az árverést 432 frt ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanokra az 1886. évi november hó 8-ik napján délelőtti 9 órakor a sónai községi bíróságánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kikiáltott kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kőhalom, 1886. évi augusztus 4-én.
A kir. járásbírósi hatóság mint telekkvi hatóság.

Vén András,
kir. jbró.
(459) 1—1

Sz. 3208—1886 telekkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A fogarasi kir. járásbírósi hatóság közhírré teszi, hogy *Czepes János* végrehajtónak *Esian Juon* végrehajtást szenvedő elleni 220 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék (a fogarasi kir. járásbírósi) területén lévő Alsó-Szombatfalva községében fekvő az Alsó-Szombatfalvi 56. tjkönyvben A+ alatt felvett.

137 ² / ₂ és 138 ² / ₂ hr. sz. fekvőkre	191 frt.
967.	3 "
1059 ¹ / ₁ .	8 "
1168.	7 "
1683.	15 "
1952.	6 "
2435. és 2436.	15 "
2936.	9 "
3050.	12 "
3553.	7 "
4247.	13 "
4388.	4 "
4496.	7 "
5528.	14 "
5648.	8 "
5920.	6 "
6158.	3 "
6521.	7 "
6602.	3 "
6751.	29 "
7089.	18 "
7207.	12 "

ban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi november hó 11-ik napján délelőtti 10 órakor Alsó-Szombatfalva községében a község-házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 19 frt 10 krt. 30 krt, 80 krt, 70 krt, 1 frt 50 krt, 60 krt, 1 frt 50 krt, 90 krt, 1 frt 20 krt, 70 krt, 1 frt 30 krt, 40 krt, 70 krt, 1 frt 40 krt, 80 krt, 60 krt, 30 krt, 70 krt, 30 krt, 2 frt 90 krt, 1 frt 80 krt és 1 frt 20 krt, készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvények 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kikiáltott kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. Megjegyeztetik, hogy az árverés tárgya ingatlanokra Netotian Eva javára bekebelezett haszonélvezeti jog ezen árverés által nem érintetik.

Fogarás, 1886. évi április 19.
A kir. járásbírósi hatóság mint telekkvi hatóság.

Tibáld Antal,
kir. járásbíró.
(517) 1—1

Haszonbérleti hirdetmény.

A Fogarás városi ev. ref. egyházközség, a tulajdonát képező napi, heti országos termény, ugyancsak barom. vásárvám vételi jogát, mely

kiterjed Fogarás város kül- és belterületére, árverés, illetőleg offert útján is haszonbérbe szándékozik adni.

A bérlet ideje tart az 1887-ik év kezdetétől az 1889-dik év végéig, esetleg az árverezni szándékozók óhajta szerint az 1887-dik éven kezdődő 6 egymás után következő évekre is kiadatlik.]

Kikiáltási ár évenkénti 4000 frt, bánatpénz 400 forint, mely az állam által elfogadott értékpapírokban is letehető.

Az offert útján árverezők ajánlatai is a fenti bánatpénzzel láthatók el, és ajánlataikban határozottan kiteendő, hogy a bérletet 3 avagy 6 évre óhajtják-e kivenni? mint szintén kiteendő az is, hogy az illető ajánlkozó ugyanazon évenkénti összeget ajánlja-e meg a 6 évre is, mint csak a 3 éves bérleti időre?

A szóbeli árverezés folyó évi november hó 9-én délelőtti pont 10 órakor fog megtartatni az ev. ref. papilakon; mely időig a kellő bánatpénzzel ellátott offertek is nyújthatók be a lelkészi hivatalhoz.

Az árverezési részletes feltételek mint szintén a vásárvám tariffa is, a lelkészi hivatalnál bármikor betekinthezők, azokról kívánatra másolatok is szerezhetők.

521 1—1

J e l e n t é s.

Jó és olcsó ebédkoszt kapható háznál vagy házon kívül a szt.-János-utczában 642. h. szám alatt.

Kereskedelmi magántanfolyam.

E folyó évi november hó 1-én megnyitom tanóráim sorozatát az egyszerű és kettős könyvvitelből, levelezés és számtani gyakorlatokkal.

A tanfolyam tartama hetenként 3 órával (esti 8—9 óráig) hat óra van kitűzve. — A tandíj havonként 5 frt.

Résztvenni kívánók szíveskedjenek alólírt lakásán (Lensor 19. sz. a., földszint délután 1 és 3 óra közt jelentkezni, hol naponta bővebb felvilágosítást nyerhetnek.

Rácz József, könyvvezető.

Kerestetik 700—1400 öl b ü k k h a s á b f a Bolonyába szállítva.

A hasábok egyenesek, 7—15 centimeter fokosak, lehetőleg fűrészeltek és 130 ctmtr. hosszúak legyenek. — Ajánlatok levélben e lap kiadóhivatalához küldendők.

316 1—1

Vidéki megrendelések pontosan teljesíttetnek.

KOVÁSZNAI és KERESZTESY NŐI DIVAT- ÉS ÖLTÖNYRAKTÁRA Brassóban, főtér

ajánlják a legnagyobb választékkal ujonnan ellátott raktárukat, u. m. színes és fekete Lyoni selymeit, a legdivatosabb gyapju ruhakelmék, cachmirok és flanellek, női és férfi öltöny kelmék, posztók, valamint azokhoz tartozó legujabb plösch, vadbőr, toll és gyöngydiszek minden divatos színben.

Schroll Benedek-féle chiffon, chirting Inlet és amerikai vásznak (calicot) minden szélességben, piquet és barchettok, posztó és hárász téli nagy kendők a legszebb mintákban, továbbá dr. Jäger-féle normál gyapju-árak gyári raktárunkon a gyár árjegyzéke szerinti árakban találhatók.

Női és gyermek-karmantyuk, muffok, posztó- és nemezkalapok, formák, valamint hozzá illő diszek, u. m. bársony, toll, virag, csipke, atlasz, otomán és bársony szalagok (a picat) minden színben.

Továbbá legujabb mintájú csipke és jutte (Tunis) függönyök, salon- és futószőnyegek, nemkülönbön világhírű legjobb Clark-féle henger gépvarróczérna, D. M. C. horgolófonal, himzőselyem, gyapju és gyapot kötőfonalak és minden béli kellék.

Megrendeléseket elfogadnak menyasszonyi, sétaruhák (toilet) esőköpeny, felsők, Jaquettok készítésére

pontos kiszálgalat és jutányos árak mellett.

Minták kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek.